

Az ítéltábla a dr. Szűcs Péter ügyvéd által képviselt I.r., II.r., és **felpereseknek** a dr. Paukovits Vilmos ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében - melybe az alperes pernyertessége előmozdítása érdekében a dr. Sarkadi Julianna ügyvéd által képviselt ... beavatkozott - a Győri Törvényszék 2015. április 27. napján kelt P.20.584/2013/55. számú ítéletével szemben, a felperesek által 60., az alperes által 59. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az alperes által az I. és II. r. felpereseknek fejenként megfizetendő 6.000.000.-Ft-ot fejenként 8.000.000.-(Nyolcmillió) forintra és ezen összegnek az elsőfokú részítéletben írt kamataira felemeli.

Az elsőfokú eljárásban le nem rótt 240.000.-(Kettőszáznegyvenezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

A másodfokú eljárásban le nem rótt 1.120.000.-(Egymillió-egyszázhúszezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az alperes az I. és II. r. felpereseknek fejenként 150.000.-(Egyszázötvenezer) forint, a III. és IV. r. felpereseknek fejenként 30.000.-(Harmincezer) forint másodfokú perköltség megfizetésére köteles 15 napon belül.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a fellebbezéssel támadott részítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. r. felpereseknek egyetemlegesen 617.603.-Ft-ot és ezen

összegeből 144.000.-Ft után 2011. március 15. napjától, 345.759.-Ft után 2012. június 13. napjától, 119.880.-Ft után 2013. június 13. napjától és 7.964.-Ft után 2015. április 11. napjától a kifizetés napjáig az adott félévre a félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Kötelezte az alperest, hogy egyetemlegesen fizessen meg az I-II. r. felpereseknek havi 7.964.-Ft költségpótló járadékot 2015. május 1. napjától minden hónap 10. napjáig.

A törvényszék a részítélet ezen részét előzetesen végrehajthatóvá nyilvánította.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. r. felpereseknek 6-6.000.000.-Ft-ot, míg III-IV. r. felpereseknek 2-2.000.000.-Ft-ot és ezen összegek után 2008. augusztus 27. napjától a kifizetés napjáig az adott félévre a félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a bíróság az I. és II. r. felperesek nemvagyoni kártérítési igényét elutasította.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az I-II. r. felperesek házastársak, akiknek 2002-ben született gyermeke a III. r. felperes, 2003-ban született gyermeke a IV. r. felperes.

Az I-II.r. felperesek 2008. augusztus 27. napján született harmadik gyermekénél kk. "A" nál genetikai károsodást, Down szindrómát diagnosztizáltak, amely szívfejlődési rendellenességgel (pitvarkamrai sövényhiány, billentyűelégtelenség, pulmonáris hypertonia, foramen ovale apertom) is társult.

"A"n 2009. február 2. napján szívsebészeti rekonstrukciós műtétet hajtottak végre, amellyel a pitvarkamrai sövényhiányt zárták és billentyűplasztikát is végeztek.

Ennek eredményeként a keringése egyensúlyban van, noha a vénás vér és az oxigénnel dúsult vér kismértékű keveredése a szívben nem zárható ki, emiatt fizikai terhelhetősége csökkent.

Kk. "A" genetikai károsodása közép súlyos értelmi fogyatékossgal jár.

A fizikális és a szellemi állapota egy-másfél éves gyermek, a helyváltoztatása a kettő-kettő és fél éves gyermek képességeinek felel meg. Ennek következtében állandó felügyeletre és az élet valamennyi területén státuszának megfelelő gondozásra, nagyfokú segítségre szorul.

A gyermek 13 kg súlyú, az ételeit pépesen fogyasztja, önálló közlekedésre nem képes, beszélni nem tud, nem szobatiszta, önállóan nem képes tisztálkodni.

Állandó otthoni és intézményes fejlesztésre szorul, ám állapotában lényeges javulás nem várható.

2011. óta speciális óvodai csoportba jár, ahol reggel 8 és 12 óra között felügyelnek rá.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes család életét alapjaiban változtatta meg kk. "A" megszületése. A család szerkezete átalakult, a sérült gyermekekre szükségszerűen fokozott figyelem fordítódik, a család életvitele a fogyatékos gyermek szükségleteihez, gondozásához, életritmusához igazodik.

A fizikális ápolás, gondozás jelentős többletterhet ró a szülőkre, ezáltal életük egyéb területeire - másik gyermekeikre, a munkájukra, a társas kapcsolataikra, a szabadidős tevékenységeikre - kevesebb idő jut.

Az I.r. felperesnek a tanári pályát fel kellett adnia, jelenleg otthon végezhető munkát vállalt. A II.r. felperes is a gyermek gondozásához igazította a munkarendjét.

A család valamennyi tagját érzelmileg súlyosan megviselte a sérült gyermek megszületése, de kóros mértékű pszichés tünet - részben a pozitív személyiség szerkezetüknek és összetartásuknak betudhatóan - egyikükönél sem mutatható ki.

A család minden tagja szeretettel veszi körül a gyermeket és fokozott erőfeszítéssel igyekeznek ellátni a vele kapcsolatos feladatokat.

Az elsőfokú bíróság a részítéletének indokolásában rögzítette, hogy az eljáró bíróságok a jogalap kérdését már jogerősen elbírálták.

A Győri Törvényszék - a Győri Ítéltábla Pf.I.20.124/2012/6. számú rész- és közbenső ítéletével jogerőre emelkedett - 31.P.20.812/2010/49. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperest teljes kártérítési felelősség terheli a 2008. augusztus 27. napján született kk. "A" születését követően diagnosztizált genetikai károsodás miatt a felpereseket ért hátrányokért.

Ezt meghaladóan a törvényszék - az önmagában kk. "A" léteire alapított - kártérítési keresetet elutasította.

A Kúria a Pfv.III.20.069/2015/3. számú közbenső ítéletével a jogerős rész- és közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és a Győri Törvényszék 31.P.20.812/2010/49. számú határozatát - a részítéleti rendelkezés mellőzése mellett - azzal a szövegezésbeli változtatással hagyta helyben, hogy megállapította, hogy az alperest teljes kártérítési felelősség terheli a 2008. augusztus 27-én született kk. "A" terhesség alatt fel nem ismert, a születést követően diagnosztizált genetikai károsodással a felpereseknek okozott károkért.

Az elsőfokú bíróság a 2013. évi CLXXVII. törvény 8. § (5) bekezdése értelmében a felperesek kártérítési igényét a korábban hatályos 1959.évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései alapján bírálta el.

Az rPtk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, 355. § (4) pontja alapján megállapította, hogy az alperes azzal, hogy I. r. felperes terhesgondozását nem a töle elvárható gondossággal és nem az irányadó szakmai szabályok szerint végezte, ezáltal kk. "A" genetikai károsodását magzati korban nem észlelte, megfosztotta a szülőket a gyermek világrahozatala kérdésében való döntés lehetőségétől.

Ennek következtében sérült az I-II. r. felperes önrendelkezési joga (családtervezés) és III-IV.r. felpereseket érintően is a teljes, egész, egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jog. Az ebből fakadó immateriális hátrányok, nemvagyoni kártérítéssel kompenzálандók.

A bíróság kifejtette, hogy a genetikai károsodással született gyermek állapotához kapcsolódó nemvagyoni kártérítés alapja egyrészt a hozzátartozók életének, társadalmi beilleszkedésének a sérült gyermekre tekintettel bekövetkező elnehezülése, másrészt a

gyermek ápolásának, gondozásának a hozzátartozók személyiségére, egészségére gyakorolt hatása.

Utalt a bíróság arra, hogy a szülők életét érintő olyan változások, amelyek az egyes vagyoni kártérítési igények alapját képezik a nem vagyoni kárpótlás összegének mérlegelése során figyelmen kívül maradtak.

A törvényszék köztudomású tényként értékelte, hogy a szülőket a sérült gyermek világra jötte, állapota, gondozásának körülményei lelkiileg megviseli, noha kedvező személyiségjegyeiknek köszönhetően maradandó pszichés károsodásuk nem mutatható ki.

A szülők számára nemcsak lelki megpróbáltatást jelent a gyermekük állapota, hanem az ápolása, gondozása céljából az életüket át kellett szervezni, munkavégzésük rendjét át kellett alakítani. Az idejük nagy részét a gyermekkel való törődés köti le, ezért a hosszútávú életvezetésük megváltozott, a társadalmi kapcsolataik leszűkültek.

A bíróság úgy foglalt állást, hogy mindkét szülőnek szembesülni kellett gyermekük fejlődési és életviteli nehézségeivel, és közel azonos módon viselniük kell ennek lelki és fizikális terheit és korábbi életvitelüket mindkettőjüknek át kellett alakítani.

A fenti körülmények mérlegelésével a I. r. felperes tekintetében a kereseti kérelemben követelt 10.000.000.-, a II. r. felperes tekintetében 8.000.000.- forint nemvagyoni kártérítés helyett egyenlően 6.000.000.-6.000.000.- forint nemvagyoni kártérítéssel látta kompenzálhatónak a szülők által elszenvedett hátrányokat.

A III.-IV. r felperesek esetében - a módosított kereseti kérelemben foglaltak szerint - 2.000.000.-2.000.000.- forint kárpótlást ítélt megalapozottnak figyelemmel arra, hogy a fogyatékos testvérük mellett háttérbe szorultak, szükségszerűen kevesebb figyelem és idő jut rájuk, amit nem kompenzál a testvérek közti, az egészséges szerkezetű családokban jellemző szolidaritás és bensőségesség. Mindez személyiségfejlődésükre hátrányosan hat. A későbbiekben a testvérük gondozásának, felügyeletének terhe rájuk fog hárulni.

A törvényszék kifejtette, hogy a részítéletben vagyoni kárként megítélt fejlesztő játékok, biztonsági eszközök, havi egy csomag törülköző és egy tubus hámosító kenőcs költségét valamint a ruhakopás címén igényelt összeget az alperes és az alperesi beavatkozó nem vitatta, ezért azt a bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint megalapozottnak ítélte.

Az ítélettel szemben az alperes és az I-II. r. felperesek éltek fellebbezéssel.

Az alperes az I-II. r. felperes marasztalásának összegét 2.000.000.-2.000.000.- forintra kérte csökkenteni, a III-IV. r. felperes tekintetében 1.000.000.-1.000.000.- millió forint megállapítását ítélte az elszenvedett sérelemmel arányosnak.

Az elsőfokú bíróság határozatában és a pszichológus szakvéleményben foglaltak ismétlése mellett az alperes a fellebbezésében azt hangsúlyozta, hogy pszichés károsodás egyik családtagnál sem mutatható ki, ami a nemvagyoni kártérítés mérséklését indokolja.

Az I-II. r. felperesek a fellebbezésükben az I. fokú ítélet megváltoztatását, a nemvagyoni kártérítés összegének személyenként 8.000.000.-8.000.000.- forintra történő felemelését kérték az alperes perköltségben marasztalása mellett.

Az álláspontjuk szerint a bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, helytállóan vette számba a felperesek által elszenvedett hátrányokat, ám mindezek ellenére megalapozatlanul alacsony összegben állapította meg az azok kiküszöböléséhez szükséges kárpótlás összegét.

Az I-II.r. felperesek elfogadták a törvényszék azon álláspontját, miszerint a szülőket a gyermekük állapota mind a fizikális, mind a lelki terhek tekintetében egyenlő mértékben sújtotta, ezért a kompenzációt mindkettőjükönél azonos összegben kérték megállapítani.

A felperesek a fellebbezésükben hivatkozott eseti döntések elemzésével, összehasonlításával arra kívántak rámutatni, hogy az ott írt tényállások tükrében a kk. "A" szülei javára megállapított 6.000.000.-6.000.000.- forint nemvagyoni kártérítés összege indokolatlanul alacsony (Fővárosi Törvényszék 6.P.23.118/2008/68., 6.P.23.348/2008/43., Pécsi Törvényszék 11.P.20.095/2010/76., Pécsi Ítéltábla Pf.VI. 20.421/2013/5) .

Az I-II.r. felperesek az ellenkérelmükben az alperes fellebbezésének elutasítását kérték

Az I- II. r. felperesek fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között felülvizsgálva (Pp.253. § (3) bekezdés) megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a részítélettel érintett körben a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp.206. §-ban foglaltaknak megfelelően, okszerűen értékelve helyes tényállást állapított meg, amelyből levont jogi következtetései a III.-IV. r. felperesek javára megállapított nemvagyoni kárpótlás összege tekintetében helytállóak, míg I.- II. r. felpereseket érintően tévesek.

Az elsőfokú bíróság a rPtk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, valamint a Ptk.355. § (1), (4) bekezdései és az Alkotmánybíróság 34/1992.(VI.1.) AB határozatában kifejtettek alapján helytállóan indult ki abból, hogy a nemvagyoni kártérítés jogintézménye az általános személyiségvédelem eszköze.

A károsultat ért immateriális hátrányok bekövetkezte esetén a pénzbeli kártérítésnek az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról, kompenzálásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, amely az elszenvedett hátrányokért azokkal megközelítőleg egyenértékű, másnemű előnyt nyújt.

A nemvagyoni kártérítés összegének meghatározására egzakt módon, objektív mérce alapján nincs lehetőség, a bíróság mérlegeléssel (Pp.206. § (1), (3) bekezdés) határozza meg azt az összeget, amely a hátrányok kompenzálására alkalmas.

A genetikai károsodással született gyermek hozzátartozóit ért sérelem vonatkozásában a bíróságnak azt kell vizsgálni, hogy az azt megalapozó káresemény milyen hatással volt a károsult család funkcióinak alakulására, milyen változásokat idézett elő a családtagok életvitelében, életminőségében, életük jövőbeni lehetőségei körében, érzelmi, lelki fejlődésükben, személyiségük önmegvalósításában.

Azon köztudomású tényből kiindulva, hogy a sérült gyermek születése, gondozásának nehézsége nyilvánvalóan jelentősen megviseli a családtagokat, a bíróságnak az ítélkezési

gyakorlat talaján a nemvagyon kártérítés összegét akként kell meghatározni, hogy az érintett személy életminőségében bekövetkezett negatív változások kompenzálására, az elvesztett életlehetőségek helyettesítésére, és az elszenvedett fizikai és lelki terhek kiegyensúlyozására legyen alkalmas.

Az elsőfokú bíróság helytállóan vette számba azokat a hátrányokat, amelyeket a felperes családnak a sérült gyermek születése következtében el kell (kellett) szenvednie.

A helyesen feltárt körülményeket azonban az elsőfokú bíróság - a szülőket érintően - nem kellő súllyal értékelte, ezért az általa megítélt 6.000.000.-6.000.000.- millió forint nemvagyoni kárpótlás összege a reparációs elv teljeskörű megvalósítását nem elégíti ki, a szülőket ért jogsérelem kiküszöböléséhez a jelen tényállás egyedi jellemzői mellett - a károsodáskor irányadó ár- és értékviszonyokra is figyelemmel - nem elegendő.

Az elsőfokú bíróság által a szülők részére megítélt nemvagyon kártérítés az ugyanezen genetikai rendellenességgel született, ám a perbelinél kedvezőbb státuszú gyermekek hozzátartozói részére megállapított kártérítési összegekhez igazodik. (PIT Pf.I.20.390/2011/4. szám, Kúria Pfv.III.20.687/2011/6. szám, FIT Pf.VII.20.586/2013/6. szám, DIT Pf.I.20.675/2013/8. szám és SZIT Pf.I.20.222/2015/3. szám)

Kk. "A" értelmi, fizikális és pszichés állapota azonban a Down-szindrómában szenvedő más gyermekek státuszához viszonyítva is lényegesen súlyosabb.

A 7 éves gyermek esetében a szobatisztaság és a beszéd hiánya, a beszédértés alacsony foka, az ételek pépesítésének szükséglete a teljes rászorultság és kiszolgáltatottság állapotát eredményezi, amely a szülők részére nemcsak állandó és fokozott fizikai terhelést, hanem a javulás csekély reménye, a perspektívatlanság miatt rendkívüli pszichés terhet is jelent.

A szülők egyéni önmegvalósítási lehetőségei beszűkültek, a II. r. felperes munkarendjét a gyermekgondozási feladatok determinálják, az I. r. felperesnek a hivatását is fel kellett adnia. A családtagok egymás közti viszonyai, és a családon kívüli emberi kapcsolatok is a beteg gyermek ápolásának rendelődtek alá. Ennek következtében a család az egészséges gyermeket nevelőktől elszigetelődött, egyidejűleg belső szerkezete torzult, a családtagok szerepükből fakadó természetes egyensúlya helyett az élet minden területén a beteg gyermek dominanciája jellemző.

A kifejtettekből következően - jelen tényállás mellett - a szülők által elszenvedett és kompenzációt igénylő hátrányok mértékét nem befolyásolja az az alperes által hivatkozott körülmény, hogy a kedvező személyiségjegyeknek betudhatóan pszichoterápiás kezelést igénylő tünetük, pszichés megbetegedésük - egyelőre - nem mutatható ki.

A sérült gyermek kifejezetten súlyos állapotának a szülők fizikális és pszichés státuszára, szociális kapcsolataira, életvitelére, jövőképeire gyakorolt hatásait a bírói gyakorlat tükrében, de az egyediesítés szempontja szerint mérlegelve 8.000.0000-8.000.000.- forint nemvagyon kártérítés áll arányban az I-II.r. felperesek által elszenvedett sérelmekkel.

A III.-IV.r. felperesek tekintetében az elsőfokú bíróság a helyesen feltárt körülményeket a megfelelő súllyal értékelte, a döntését indokolta, az általa meghatározott 2.000.000.-2.000.000.- forint nemvagyon kártérítés a testvéreket ért jogsérelemmel arányban áll, egyúttal a hasonló tényállású eseti döntések sorozatába is illeszkedik.

A helytálló mérlegeléssel megállapított összeg további csökkentése az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel sem indokolt.

Az alperes által a marasztalási összeg csökkentésének indokaként felhozottakra tekintettel az ítélőtábla utal arra, hogy a szakértői módszerekkel kimutatható személyiségtorzulás, pszichés megbetegedés csak lehetséges egyike azon számos immateriális hátránynak, amelyet a sérült gyermeket nevelő család elszenvedni kénytelen.

A felperes család egészét és a családtagokat külön is sújtó, a fentiekben részletezett negatív életminőség változások a nem vagyoni kárpótlás szülők javára megállapított 8.000.000.- 8.000.000.-, a testvérek részére meghatározott 2.000.000.-2.000.000.- forintos összegét pszichoterápiás beavatkozást igénylő tünet hiányában is megalapozzák.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét az I.-II. r. felpereseknek járó nemvagyoni kártérítés tekintetében a Pp.253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg a III.- IV. r. felperesek tekintetében helybenhagyta.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék téves jogi álláspontot foglalt el, amikor a részítéletében nem döntött az elsőfokú perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság a P.20.584/2013/55-I. számú végzésével az I., II., III., IV. r. felperesek nemvagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét, valamint az I., II. r. felperesek által előterjesztett fejlesztő játékok, törlőkendő, hámosító kenőcs, illetve ruhakopás vonatkozásában előterjesztett vagyoni kártérítési igényt az egyéb

kereseti kérelmekről elkülönítette, és a Pp.213. § (2) bekezdése alapján ezekről a részítéletében határozott.

A Pp.77. § értelmében a bíróság a perköltség viselése felől az ítéletben, vagy az eljárást befejező egyéb határozatban dönt. A Pp.78. § (2) bekezdése előírja, hogy a bíróság a perköltség felől hivatalból határoz, kivéve, ha a pernyertes fél a perköltség tárgyában való határozathozatal mellőzését kéri.

A 4/2009.(XII.14.) PK. vélemény 1. pontja előírja, hogy a bíróság az alanyi keresethalmazat esetén a felek egy részét érintő végleges döntésről szóló részítéletében - jelen esetben a III.- IV. r. felpereseket érintően - a perköltség viseléséről döntenie köteles. Amennyiben a perköltség viseléséről való rendelkezés feltételei a részítélet meghozatalakor nem állnak fenn, a bíróságnak a rendelkezés elmaradását meg kell indokolnia.

A fenti rendelkezések együttes értelmezésével megállapítható, hogy az elsőfokú bíróságnak a III., IV. r. felperesek tekintetében az elsőfokú perköltség viseléséről döntenie kellett volna. Ennek elmaradását azonban a felek egyike sem sérelmezte.

A Pp.78. § (2) bekezdésének harmadik mondata azonban kimondja, hogy a fentiekben idézett rendelkezések nem érintik a költségmentesség, az illetékmentesség, vagy az

illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illetéket és az állam által előlegezett költséget, valamint a pártfogó ügyvédi díj viselésére vonatkozó kötelezettséget.

Ennek alapján a másodfokú bíróságnak - III.- IV. r. felperesek fellebbezésének hiányában is - hivatalból kellett határozni a III.- IV. r. felperesek által le nem rótt 240.000.-Ft feljegyzett kereseti illeték viseléséről.

Az elsőfokú eljárásban pernyertes III.- IV. r. felperesek keresetindítására tekintettel feljegyzett illeték a Pp.78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13-14. §. és 15. § (1) bekezdése valamint az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

A másodfokú perköltség viseléséről az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alábbi számszaki levezetés alapulvételével döntött:

Az I.-II. r. felperesek személyenként 2.000.000.-2.000.000.- forint pertárgyértékű fellebbezésére összesen 320.000.-Ft illeték került feljegyzésre. Az I.- II. r. felperesek eredményes fellebbezésére tekintettel a Pp. 78.§. (1) bekezdése alapján az alperest terhelő illetéket az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az alperes összesen 10.000.000.- forint fellebbezési pertárgyértéke után számított 800.000.- Ft másodfokú eljárási illeték az alperes eredménytelen fellebbezésére és a személyes illetékmentességére tekintettel az állam terhén marad.

Az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség viselésére a Pp. 78.§. (1) bekezdése alapján az alperes köteles figyelemmel arra, hogy a fellebbezése és az I.- II. r. felperesek fellebbezése tekintetében is az alperes tekintendő pervesztesnek.

A felpereseknek járó ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2), (5) bekezdései alapján állapította meg,

Győr, 2015. december 2. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: